

могли да проговорятъ нито дума. Бедното момче свалило шапката си, покрило главата му и заминало, безъ да се обърне,

защото му било жалъ да гледа умирация човѣкъ.

Така момчето преминало презъ деветъ земи, босо, гололаво. Краката му се изранили отъ камънитѣ по пѣтя.

Въ десетата земя синѣтъ на бедната жена стигналъ до една гора. Въ гората имало долъ и той слѣзълъ въ дола. Тамъ въ дънера на единъ джбъ съгледалъ изворъ. Но изворѣтъ течелъ толкова слабо, че той трѣбвало да чака цѣла нощъ,

докато се напълни малкото канче, което билъ взелъ съ себе си.

На сутринѣта се опжилъ обратно, безъ да сръбне нито капка отъ скъпоценната вода. Но когато билъ вече насрѣдъ пѣтъ, видѣлъ подъ едно дърво една майка, която държала подъ сѣнка своето умиращо отъ жажда дете.

Смилилъ се бедниятъ синъ и поднесълъ канчето съ водата до попуканитѣ уста на детето.

Жадното дете бърже изпило водата. Но една капка се търкулила на земята. И тозъ часъ предъ момчето се явилъ чудесенъ бѣлъ конь.

Момчето се метнало на коня и той го понесълъ къмъ земята, където лежела умиращата му майка.

Конѣтъ летѣлъ по изгорѣлитѣ жълти поля, прескачалъ долинитѣ, промъквалъ се като вѣтъръ между клонитѣ изъ глухитѣ гори. И където се забивали копитата му, бликвали прохладни извори съ изобилна бистра вода.

Отъ бистритѣ извори се понесла чиста роса по всички останали земи. И тѣ пакъ станали прекрасни като преди. Долинитѣ зазеленѣли весело. Зашуртѣли потоци. Зашумѣли горитѣ.